

יְלִידִים יִגְשְׁרוּ אִיד בְּתָהֶם בְּל (מֵאוֹת) מוֹת וְטוֹבֵי מְרָגָה עֵלּוֹן מֵס' 653
וּמְשִׁיבֵי לַיִם בְּכָל תְּקֵמָה וְיִדְעֵי דַעַת וּמְבַדֵּי מְדַע
וְיִגְשְׁרוּ בַת בְּתָהֶם לְעֵמֶד בְּהֵיכַל הַמִּקְדָּשׁ

בית הכנסת היכל המלך

ע"ש מלכו של עולם

מיסודו של כולל ליל שישי
מבקשי ה' ע"ש הרמח"ל

בנשיאות הרב אלון עטיה שליט"א

פרשת: ויחי

הפטרה: והמלך דוד

זו טבת התשפ"ד

נושא בעול עם חברו!

מאמר הרב

והיה בזה אות להשתתפות בצער...
הדבר הפעוט הזה גרם להם להינצל מהקרבות שהיו אז, ואף שכבר היתה עליהם גזירה: שידושו אותם בקוצים - דבר מר ונורא, מכל מקום ההכנעה הזו שהראו בהשתתפות בצער - עמדה להם להינצל! מהו הלימוד שרוצה הרב זייצ'יק ללמדנו? למה בפרשה כל כך עמוסה בתוכן ברור, הוא מצפה שנראה את דברי חז"ל הללו שנאמרו כדרך אגב, בתלמוד הירושלמי? כדי ללמדנו שבעת צרה פרטית של חבר או מכר, של קרוב משפחה ובפרט של בת הזוג בבית (והוא הדין בן הזוג של הגברת) חובה קדושה להשתתף בצערו ולחוש את אבלו, ואם יאמר האדם ובצדק: מה כבר אני יכול לעזור? וכי אני רופא? או מיליונר? או מסוגל להביא חיים לאחר? (תלוי בצער של השני) התשובה שזועקת התורה הקדושה היא: לא צריך שום דבר מיוחד! אל תעלה לשמים, אל תחפור באר מים, אל תתן עושר מלוא חופניים, אל תוליד נפש על האובניים...

על הפסוק בפרשתנו המתאר את האבל הגדול שהיה בפטירתו של יעקב אבינו ע"ה, שנינו בתלמוד ירושלמי: אמר רבי שמואל בר נחמני בשם רבי יונתן, לא מצאנו בכל התנ"ך מקום ששמו 'אטד' אם כן איך נאמר בפרשה: "ויבואו עד גורן האטד"? בא ללמד שהיו הכנעניים ראויים שידושו אותם באטד-בקוצים, וניצולו בזכות מה שנשתתפו בצער של פטירת יעקב אבינו: "וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגורן האטד ויאמרו אבל כבוד זה למצרים". מסביר הרב ומלמדנו כמה גדול ורב ערכה של מידת ההשתתפות בצער הזולת, עד

סיפר הגאון רבי אשר וייס שליט"א: לפני כששים שנה פרצה מלחמת ששת הימים, והאדמו"ר מקלוייזנבורג-צאנז הקים מיד מערך של לימוד בבית המדרש עשרים וארבע שעות ברציפות! וכל הבחורים שהיו בישיבה שמנתה אז כמה עשרות בחורים, השתתפו במערך הזה בזמן המלחמה, ומה היתה התשובה של הרב לשאלה: מדוע הוא הקים זאת? "הרי נלחמים כעת חיילים יקרים! וחובתנו לשאת בעול עם חברנו! חובתנו להרגיש את הצער שהם עוברים, ולהצטער בעצמנו על ידי לימוד התורה הקדושה שמגנה, וגם במחיר של מיעוט שינה או חוסר נוחות לסדרים הרגילים שלנו..." סיים.

מהי המעלה של מי שמצטער עם חברו בצער? הרי הסוגיא הזאת - היא הסוגיא הנוצרת ביותר שיש לנו כעת - כשמשפחות מתבשרות על האובדן הקשה מכל - בניהם! כשחיילים נפצעים ונעשים נכים או בעלי מומים לכל החיים, חלק מהם אבות למשפחות, וחלק בחורים שלא נישאו מימיהם, וכל העתיד שהיה פרוש בפניהם בצורה טבעית נעשה מורכב ומסובך כל כך.

פשוט תזדהה מכל הלב!!! תרכין את הראש בכנות של עצב! תשים יד אוהבת ותומכת על כתף החבר! אם ביכולתך לחבק - חבק! הדבר הזה כל כך גדול בשמים, עד שהוא גורם לבטל גזר דין שהיה עליך (מבלי שאתה יודע...) מאחר ש'מידה כנגד מידה לא בטלה' וכמו שאתה משתתף בצער זולתך, כך הקב"ה כביכול משתתף בצערך העתידי - ומבטל אותו ממך...! נפלא כל כך ומדהים!

שמגינה אפילו על גזר דין כזה שהיו הכנעניים ראויים לו!
ובאמת מעניין לדעת מה היתה מידת השתתפותם של הכנעניים בצער על אבלו של יעקב אבינו? ממשיך התלמוד ואומר: "רבי אליעזר אומר: איזוריהם (חגורתם) התירו. רבי שמעון בן לקיש אומר: קשרי כתפיהם התירו. ורבנן אמרו: זקפו קומתם". עד כאן.
כלומר, הם היו חגורים למלחמה נגד שונאיהם, אך פתאום הגיעה שיירה ארוכה של מלווי מיטתו של יעקב אבינו - והם התירו את החגור, או זקפו קומה להשתחרר מהדריכות שהיו נתונים למלחמה,

זאת ועוד, רבבות לא נמצאים בבתיהם, גלו למקומות אחרים ללא הבית הנוח והמוכר שלהם, והיכן מוסדות החינוך של הילדים? גן המשחקים של הפעוטות? החוגים הרגילים שנעשו נחלת העבר...?
בשעה זו המשמה הלאומית של כל יהודי ויהודיה היא: לשאת בעול ולהצטער עם אחינו ואחיותינו!
על המעלה העצומה של מי שמצטער עם חברו מצאנו בפרשה שלנו פרשת ויחי כפי שהטיב ללמדנו בעל 'אור הנפש' ע"ה, שתמיד מצאנו בספרו צחצוחים גדולים לנפש האדם, לעמוד על נבכי הנפש והארת היסוד של כל מידה ומידה, וכך תוכן דבריו

זמני כניסת ויציאת שבת:

רבינו תם:	יציאת השבת:	כניסת שבת:
18:01	17:24	16:09
17:58	17:25	16:24
17:52	17:20	16:10
18:02	16:26	16:27

ירושלים
תל אביב
טבריה
באר שבע

חיבל חללכה

- ישראל, ואין החפץ נעשה של החברה משום קבלת האחריות.
- ח. המוצא מציאה במקום שיהודים מצויים שם - חיב להכריז, כיון שלא נתיאשו הבעלים. ואפלו בעיר שמצויים שם מחצה ישראלים ומחצה נכרים, או אפלו עיר שרבה נכרים ומצא את האבדה במקום שרב העוברים שם יהודים - חיב להחזיר.
- ט. מצא מציאה בעיר שרבה נכרים, או אפלו בעיר שרבה ישראל, ומצא את המציאה במקום שרב העוברים שם נכרים - אינו חיב להחזיר. אף על פי שיודע שמישראל נפלה ויש בה סימן - הרי היא של מוצאה, כיון שודאי הבעלים התיאשו מהאבדה וסבורים הם שהנכרי מצאה ולא יחזירנה. והמדבר הוא באבדה שיש לתלות שידע מיד בנפילתה, וכמו שהתבאר לעיל.
- אבדה שנתחייב בה בהשכבה ובהכרזה - כל זמן שהיא ברשותו, חיב לטפל בה ולהשתדל בתקנתה שלא תפסיד, וגם לטרח ולהשביחה כדרך שבגי אדם מטפלים בשלהם, ואפלו בשבח דבר מועט חיב לטפל בה ולהשביחה.
- יא. כל זמן שהאבדה אצלו - אם נגנבה או אבדה, חיב באחרי ותה, כיון שדינו כשומר שכר שחיב בגנבה ואבדה, וכל זה לדעת השלחן ערוך שהספרדים נוהגים כמוהו, אבל יש אומרים שדינו כשומר חנם, ולכן כתבו הפוסקים [להאשכנזים שפוסקים פהרמ"א] שאין מוציאים מיד המחזק.
- יב. חיב לטפל באבדה עד שיחזיר רנה לרשות בעליה במקום המשתמר, אבל אם החזירה למקום שאינו משתמר [כגון לגנה או לחרפה] ואבדה משם - חיב באחרייתה. וכשהחזיר למקום שמור אינו חיב להודיע לבעלים שהשיב להם את האבדה, שפיון שהחזיר את האבדה למקום שמור, קיים בזה מצות השבה.
- יג. צריך לבדק את האבדה מזמן לזמן כדי שלא תפסיד. כיצד? מצא בגד של צמר - מנערו אחת לשלושים יום, ולא ינערונו באפן שעלול לבא לידי הפסד.
- יד. מצא תפלין - מעריך כמה הן שוות ומקבל על עצמו לשלם את דמיהן, ומניח את התפלין, אם ירצה, כיון שדבר זה מצוי לקנות בכל שעה. וכן המוצא ארבעה מיני ספרים סכות ורואה שהבעלים לא באו עד הלילה - מעריך כמה הם שווים ויוצא בהם ידי חובה, שבודאי נוח לבעלים שיקבלו את דמיהם, כיון שבלאו הכי לאחר ספות לא יהיו שווים כלל. (נקי כפיים)

- א. בן הסמוך על שלחן אביו אף שהוא גדול - אם מצא מציאה, הרי היא של האב, וכן מציאת בתו קטנה או נערה, אף שאינה סמוכה על שלחנו, הרי היא של האב. אבל מציאת בנו שאינו סמוך על שלחנו, אף שהוא קטן, הרי היא לעצמו.
- ב. אשה נשואה שמצאה מציאה, הרי היא של הבעל, ואלמנה הנזונית מנכסי יתומים - מציאתה לעצמה.
- ג. אבדת נכרי מתרת ואינו מצוה להשיבה, שנאמר: "אבדת אחיך", והמחזירה הרי הוא עובר עברה, שמחזיק ידי עוברי עברה. ואם החזירה לקדש את השם, כדי שיפארו את ישראל וידעו שהם בעלי אמונה - הרי זה משבח.
- ד. במה דברים אמורים שאבדת נכרי מתרת? במקום שאין חשש לחלול השם, אבל במקום שיש חשש לחלול השם, כגון שאבד החפץ לנכרי במקום שרבים יהודים, והוא עלול לחשד שהם גבוהו ממנו - חיב המוצא להחזיר לנכרי מצד הדין. ובכל מקום מצילים נכסי נכרים מהפסד מפני דרכי שלום אף במקום שאין חשש לחלול השם.
- ה. נכרי ששכח כיס מעות בחנות יהודי, ואחר כך בא הנכרי ושאל ליהודי אם מצא את הכיס - מתר ליהודי לשקר ולומר לא מצאתי, כיון שמן הדין זכה באבדה ושלו היא, ואין בזה אסור של מדבר שקר תרחק, כיון שמתר לשנות מפני השלום, ויש לכך עוד טעמים
- ו. חיב להחזיר אבדת ישראל אף שבעל האבדה רשע ואוכל גבלות לתאבון, אבל אם הוא אוכל גבלות להכעיס, הרי הוא אפיקורוס, והאפיקורסים ועובדי עבודה זרה ומחללי שבת בפרהסייה אסור להחזיר להם אבדה פשם שאסור להחזירה לנכרי. ויש מי שכתב, שאם יש בכך משום קדוש השם, שעל ידי כך יוכל למשכו ליהדות ולהחזירו בתשובה - צריך להחזיר לו את האבדה, ומקיים בזה מצוה.
- ז. אבדת ישראל המבטחת בחברת בטוח של נכרים - אף על פי שאם לא ישיב את האבדה לבעליה לא יהיה לבעלים שום הפסד, כיון שחברת הבטוח תשלם לו את כל ההפסד - עם כל זה חיב להחזיר את האבדה, כיון שעדין נחשבת היא לאבדת

ואלו הם אמית

יעקב אבינו נפטר לבית עולמו כמתואר בפרשתנו. הוא מביא שנים עשר שבטים קדושי עליון, מארבע אמהות: רחל, לאה, זלפה, בלהה. ברור שכל קשר לאשה הוא שונה, ולכאורה יכולות להיות פירות שונים... אך אצל יעקב אבינו - מי שדמותו חקוקה בכסא הכבוד, מי שהשלים את עצמו בצורה מיטבית, יש לקח ומסר ברור: תשלם את עצמך מול קונד, תקבל ילדים מעולים ומושלמים ללא קשר לאשה שעימה אתה חי! ומה הרווחנו? הרווחנו כמה דברים חשובים מאוד מאוד: א. להפסיק להאשים את הצד שכנגד. ב. להפסיק את המחשבה שאולי עם גברת אחרת היו ילדים טובים יותר... ג. לקבל כח להשלים את עצמנו למרות הקשיים והניסיונות מאחר וזה משתלם בחינוך הילדים, ללא קשר לצד השני. ברור שאם גם זכינו לצד שני תומך וצועד בדרך ה' - אשרנו. אך לא זו הערובה לנחת יהודית, אלא רק עבודה עצמית.

עמלנו אלו הבנים

רגעים אחרונים של יעקב אבינו עלי אדמות, רגעים של הכנה לקראת המפגש עם בורא עולם ללא חציצות של גוף (אפילו גוף קדוש וטהור כמו של יעקב אבינו, עדיין זו הכנה נוראה לקראת פגישה כזו עם המאציל העליון...). ומה הוא בודק? על מה שם דגש? על כך שהבנים שלו, כולם ללא יוצא מן הכלל - שלמים מול אלקים! שאין להם פקפוק באמונה! מה המסר שיעקב אבינו משאיר לדורות? מה הוא מלמד? שמי שמבין מה נקראת הצלחה בעולם הזה? מבין שהדאגה להשאיר כאן בנים ובנות שהולכים בדרך ה' - זו התשובה!... ומכאן מסר ברור לכל מי שחושב להצליח בחינוך: נא ונא לשלוח את הילדים למקום שילמדו אותם שאין דבר בעולם חשוב יותר מכבוד ה' בבריאה! מקום של חיבור למי שאמר והיה העולם, בכל מצב וזמן! זה הדבר היחיד שיחזיק אותנו מול תעתועי הזמן, הדור והמקום. ויעקב אבינו יודע שהילדים זוכרים את רגעי הפרידה... והוא מנחיל דרך: ילד דבוק בה' - הצלחה להורה!

סיפור לשבת

המלאך הגואל... יברך את הנערים!

כמה אנחנו משתוקקים ומתפללים על ילדים טובים... הכל אנחנו מוכנים לעשות, כדי שנראה את צאצאינו עולים ומתעלים במעלות התורה. אז כיצד באמת מחנכים את הילדים כראוי? רבים סבורים שחינוך הילדים זאת 'עבודה קשה שבמקדש'. מלאכה שצריך להשקיע בה מאמץ רב, מחשבה ולמידה. זה נכון, אבל לא מדויק!

למה זה נכון? כי אכן על כל הורה מוטלת החובה להתאמץ, ולקנות כלים וידע שיאפשרו לו לחנך את ילדיו בדרך הטובה והבריאה ביותר. אבל זה לא מדויק, כי עיקר החינוך נעשה דווקא 'בין השורות'. בהבעות הפנים ותנועות הגוף, שעושים ההורים בשעה שהם מגדלים את ילדיהם.

ואת זה רבותי, קשה מאוד לזייף... קשה מאוד להציג הבעות פנים, שמשקפות משהו שלא קיים בפנימיות הלב והנפש. אני אסביר את הדברים, בסיפור מהחיים בו נתקלתי בעבר הלא רחוק, ושממנו למדתי רבות בעניין החינוך.

יש לי מכר, יהודי נחמד מאוד, קובע עתים לתורה. בשבת הוא מגיע ל'זיץ' בבית הכנסת, בליל שישי הוא משתתף בשיעור 'אור החיים', ובין לבין הוא נוסע מדי פעם לקברי צדיקים וכדו'. בקיצור, אדם שעובד לפרנסתו, ומשתדל שלא להידרדר ברוחניות. יום אחד הוא הגיע לבית הכנסת, והתיישב בשולחנות האחוריים, מתחת לעזרת הנשים. בית הכנסת הזה עבר קצת שיפוץ והרחבות, ולכן אותו חלק אינו מרוהט כראוי. שמו שם שולחנות וספסלים רעועים, עד שחליפתו של אחד המתפללים נתקלה במסמר שבלט מרגלו של ספסל. הוא הקים קול רעש גדול במחאה על הריהוט הלקוי, והגבאי נאלץ להחליף את הריהוט במשהו מתקדם יותר. כסף לריהוט חדש לא היה, ולכן קנה הגבאי ארבעה שולחנות מתקפלים, עם כיסאות פלסטיק לבנים, סטנדרטיים, שיהיה לבינתיים...

באותו יום הגיע המכר שלי לבית הכנסת, התיישב על אחד הכיסאות החדשים, פתח גמרא והתחיל ללמוד. בקושי עברו שתי דקות, פתאום הוא קפץ ממקומו כנשוד נחש, כמעט נפל על הרצפה...

ברגע הראשון נבהלתי מאוד, אבל הוא התיישר, לקח את הגמרא, עבר כמה שורות קדימה והתיישב על אחד מספסלי בית המדרש, והמשיך ללמוד כאילו לא אירע דבר. הייתי סקרן, אבל הוא היה באמצע ללמוד ולא רציתי להפריע. למחרת פגשתי אותו שוב, ושאלתי לפרש את התנהגות המוזרה שלו אתמול: "הכיסא היה רטוב? השולחן היה מלוכלך? ראית שם מקק? למה קפצת??" התשובה שלו הפתיעה אותי: "פתאום שמת לי לב שאני יושב למרבה הצער על כיסא שמוצר על ידי חברה שמחללת שבת! את הכיסא הזה ייצרו יהודים תוך כדי חילול שבת. איך אני יכול לשבת עליו...??" "הבנתי שאתה לא קונה כיסאות של חברה מחללת שבת", אמרתי לו, "אכן רבים מקפידים על זה, אבל למה קפצת? הרי אין איסור לשבת על כיסא כזה? זה הרי לא איזה 'איסור הנאה' שיש לאו בכל רגע

שאתה יושב עליו. אל תקנה כיסאות כאלו ושלוש על ישראל... גם אני לא קונה מהחברה הזאת שום דבר, אבל למה לקפוץ?" ואז הוא סיפר לי סיפור שהותיר אותי פעור פה...

"כשהייתי ילד בן 12", הוא מספר, "נסענו פעם כל המשפחה ללונה פארק גדול, שהודיע שהוא מקדיש מספר ימים במיוחד למגזר החרדי, הפעילות תהיה בהפרדה ובאווירה חרדית..."

"באותם ימים לא היתה מודעות גבוהה כל כך לעניין הזה של אטרקציות שומרות שבת, לא היה פרסום ולא היתה תעמולה בעניין. ההורים שלי לא העלו על דעתם שיש בעיה בהגעה ללונה פארק הספציפי הזה, כי מעולם לא שמעו על כך שהוא מחלל שבת."

"אמא שלי הזמינה טנדר, אבא שלי הכין כסף, גם לנהג וגם עבור כרטיסי הכניסה ללונה פארק, האחיות הגדולות שלי הכינו כריכים וקנו ממתקים, היתה חגיגה של ממש."

"כשהגענו ללונה פארק ירדנו בעליצות מהטנדר, ניגשנו אל הקופה ואבא שלי שילם טבין ותקילין על 12 כרטיסים. לא עשו הנחה לקבוצות, ולא התחשבו במשפחות ברוכות ילדים, המחיר היה גבוה מאוד, והורי לא היו עשירים בכלל, אבל הם החליטו להעניק לעשרת ילדיהם את המתנה המיוחדת הזאת, ולא התלוננו על המחיר שהיה גבוה יותר ממה שהם חשבו לשלם."

"כרטיסי הכניסה כבר היו בידינו, כל ילד קיבל כרטיס, והנה אחי הקטן מתחיל לקרוא את הכתוב על הכרטיס כולל האותיות הקטנות, ומגיע לשעות הפתיחה: 'ימים א-ו: 08:00 - 17:00. בשבתות ובחגים: 11:00 - 19:00'. "אח שלי צחק בקול גדול: 'בשבת הם מסיימים להתפלל עוד לפני 8:00 בבוקר, הקיבוצניקים... אנחנו בשעה הזאת עוד לא מתחילים להתפלל בכלל...'. "הוא לא הבין את המשמעות, ולא קישר את פתיחת הפארק לחילול שבת..."

"אבל אבא שלי כן קישר, הוא כמעט נפל מהרגליים! אני לא אשכח את הבעת הפנים של אבי מורי באותם רגעים. הוא היה נראה כמי שחרב עליו עולמו... 'פרנסתי מחללי שבת', הוא מלמל בינו ובין עצמו בעודו מחזיק את ראשו בין ידיו, 'פרנסתי מחללי שבת. ה' ירחם... פרנסתי מחללי שבת. סייעתי בידי עוברי עבירה... הוא התיישב בכבודות על ספסל שהיה ליד שער הכניסה, וראיתי שאך בקושי הוא מצליח לעצור את דמעותיו."

"אמא שלי החווירה גם היא. היא הרחיקה אותנו קצת, נתנה לאבא לעכל את הצער ולהירגע מעט. "לאחר מכן היא ניגשה אליו, וניסתה לברר בעדינות מה הוא מתכוון לעשות, האם הוא רוצה לבקש בחזרה את הכסף, האם עלינו לחזור הביתה או שאנחנו יכולים בכל זאת להיכנס אל הפארק. "אני טענתי באוזני אחיי, שאין סיבה שלא ניכנס. אבא כבר ממילא שילם את הכסף, הם לא יחזירו לו שום דבר בחזרה, והם לא ירוויחו כלום מזה שניכנס לפארק... המשך בעמוד 4

- א. בעזרת ה' יתברך, בקרוב יצאו חברי הקהילה לביקור חולים של חיילי ישראל הפצועים בבתי הרפואה בארץ, לחזק, לעודד ולהודות על מסירות נפשם וגופם להגנת עמנו ממרצחים אכזריים ונוראים, כל מי שמעוניין להצטרף שיצור קשר עם אליאור: 054-96-56-959 להשתבץ בקבוצת הביקור, או בתרומות למשפחות שכול ה' ישמרו, וכן לתמיכה במשפחות של מגוייסי מילואים וסדירים בכל מיני דברים מגוונים, בטלפון הנ"ל. תזכו למצוות!
- ב. כל מי שמעוניין להצטרף למיזם קריאת הוזהר הקדוש ברציפות בבית מדרשנו, מיזם שעליו קרא הרמח"ל הקדוש שאם היה באפשרותו היה מתקן את זה בכל מקום לרוב השמירה העצומה שגורם בישראל! יפנה לאחראים על השיבוץ היומי במהלך השבוע: סבב א-ר' שמעון מולא: 0555531758. סבב ב-ר' אלעד אהרונים: 0522415518.
- ג. כתב הגאון רבי אברהם חמאווי זצ"ל שפתילות החנוכה שהשתמשו בהם יש בהם סגולה גדולה לשמירה (שלא ימות באותה שנה) נא לשלוח לחיילנו פתילה מהנרות לשמירה!

...אחרי שכבר שילמנו זה לא משנה בכלל... "אבא שלי הרים את העיניים ואמר: הוא צודק. שמוליק צודק, את הכסף הם כבר קיבלו. עכשיו זה כבר לא משנה להם אם ניכנס לפארק או לא..." אמר כיתפה את התיק על כתפיה, התחלנו לצעוד לעבר שער הכניסה, אבל שם, בשער, אבא שלי שוב נעמד על מקומו: 'אני לא מסוגל להיכנס!', הוא אמר. 'המקום הזה עושה לי בחילה, אני מצטער ילדים, אני אחכה לכם בחוץ, אתם תיכנסו היום בלעדיי...'. "אחי הגדול הודיע שגם הוא לא נכנס, הוא יישאר עם אבא בחוץ. אחת האחיות הצהירה גם היא שהיא לא מוכנה להיכנס לפארק של מחללי שבת, וכך הצטרפו כל האחים לאט לאט, וגם אני בכללם. "באותו רגע, החזיק אבא בידיים שלי ושל אחיי, והחל לרקוד איתנו: 'ישמחו במלכותך שומרי שבת'... ראיתי כמה אנשים שנכנסים לפארק במבט מושפל, הם התביישו בכך שהם לא עומדים בניסיון הזה. אחרים הצטרפו אלינו לריקוד, ושבנו על עקבותיהם. גם אנחנו חזרנו אל הטנדר, הוא לקח אותנו לאחד היערות בסביבה שם אכלנו את האוכל שהיינו אמורים לאכול בלונה פארק לאחר מכן שיחקנו שם בין העצים ונהנינו מאוד. "אותו מאורע חרט בי רושם עצום", סיפר לי ר' שמואל, "מאז יש לי רתיעה אדירה מכל מגע עם עסק שמחלל שבת. אני לא מסוגל לשבת על כיסא שאולי ייצרו אותו בשבת, אני לא מסוגל להניח על השולחן שלי בקבוק יין שאולי ייצרו אותו בשבת, ואם אני נמצא באירוע ויש שם כזה בקבוק, זה מגרד לי בכל הגוף, אני פשוט לא יכול לשאת את המחשבה שאנשים חיים כך בשוויון נפש, עם העובדה שהם נהנים וצורכים מוצרים שבאו לעולם תוך כדי חילול שבת". הסיפור הזה מספק לנו המחשה מצוינת לחינוך בלי לחנך. אביו של אותו יהודי לא ניסה להסביר להם כמה חמור חילול השבת, הוא לא עשה 'אקט חינוכי'... הוא פשוט הזדעזע עד עמקי נשמתו מהרעיון שהוא תמך בחילול שבת. הוא לא יכול היה לכלוא את השמחה שלו, כשהוא ראה שהילדים שלו מבינים ומפנימים כמה חמור חילול שבת. הוא לא יכול היה שלא לפצוח בריקוד קטן, כשראה שהילדים שלו מוכנים לוותר, על מה שהיה משאת נפשם עד לפני שתי דקות, כדי שלא להיכנס למקום שמחלל שבת, למרבה הצער. זה לא עניין של אסור ומותר, זה לא עניין של נכון או לא נכון, זה עניין של דוגמה אישית בצורה הכי חזקה והכי מהדהדת שיכולה להיות. (התודה לד.א. על הסיפור)

בואו נביר מעט את הרמב"ם: הפעם מארחים את הרמב"ם: רבינו משה בן מימון

היכל היוצרים

- א. באיזו תקופה חי הרמב"ם? והיכן?
- ב. מי היו רבותיו של הרמב"ם?
- ג. מהי 'אגרת תימן' ואיך היא קשורה לרמב"ם?
- ד. איך קשור רבי דוד הנגיד לרמב"ם?
- ה. באיזה גיל נפטר הרמב"ם?
- ו. מה היה שם משפחתו של הרמב"ם? מדוע?
- ז. איזה יום קבע הרמב"ם ליום טוב, לו ולזרעו?

שאלות בנושא 'השבת אבידה'...

- א. מה דינו של המוצא תפילין?
- ב. המוצא אבידה שמבוטחת בביטוח של גויים האם חייב להכריז ולהחזירה?
- ג. האם דין המוצא אבידה, כדין 'שומר חינם'? 'שומר שכר'? שואל? שוכר?
- ד. מה הדין במי שמוצא אבידה של אפיקורוס? האם חייב להחזיר לו?
- ה. מה הדין במי שמוצא ארנק של גוי מלא בכסף בחנות שלו, ובא הגוי לשאול האם מצאו כאן ארנק כסף? מדוע?

תשובות כהיכל ההלכה כעמוד 2

הפעם מארחים את הרמב"ם: רבינו משה בן מימון

שיעורי הרב ברחבי הארץ:

- יום ראשון: בנתניה: בית הכנסת 'אהל יצחק' רחוב חטיבת הראל 8, בשעה: 19:00. (בכולל למטה)
 בכפר סבא: בית הכנסת 'אלי כהן' רחוב שלמה המלך פינת מצדה בשעה: 20:15.
 יום שני: בבאר יעקב; בית הכנסת 'אברהם אבינו' רחוב הרב עוזיאל 7 בשעה: 17:15, לאחר תפילת ערבית.
 יום שלישי: בירושלים, ביה"כ "מוסאיוף" רח' יואל 25 בשעה: 15:00. (שידור חוזר בטל: 03-6171068 שלווח: 50)
 בירושלים, שכונת פסגת זאב בית הכנסת 'נחלת צבי' רחוב אליהו מרידור 42 בשעה: 19:30.
 יום חמישי: בירושלים בית הכנסת 'תפארת ירושלים' - היזדים, רחוב אדוניהו הכהן 26 בשעה: 14:00
 בירושלים, בית הכנסת "בורוכוב" - 'חזון יעקב' רחובות הבוכרים 21 בשעה: 20:20.
 בגבעת זאב בית הכנסת 'היכל המלך' לימוד 'ליל שישי' כל הלילה החל מהשעה: 22:00 בע"ה.

4